

Att flytta till Sollerön

ADELINE MICHELS

Från radhus i södra Tyskland till släktgård på Sollerön

När vi fick frågan om vi ville skriva ett bidrag till Sool-Öen och berätta om hur och varför vi kom till Sollerön så tänkte jag: Vilken ära! Har vår resa till Sverige och vårt liv där varit så spännande att vi förtjänar en plats i årets hembygdsbok?

Jämfört med vissa kanske, med andra kanske mindre. Men visst kunde det vara intressant att få det på papper.

När jag funderar hur jag ska skriva, så vet jag inte var jag ska börja. Jag inser att jag måste sammanfatta det hela för annars blir det ingen plats kvar för de andra bidragen!

Det har varit många som frågat oss under de sex åren vi har bott i Sverige, varför vi i all världen flyttade till Sverige, när vi kommer från Tyskland och Frankrike? Det var inte kärleken, som de flesta tippar på, och inte heller jobbet, som gjorde att vi bestämde oss för Sverige. Utan det var möjligheten som landet gav oss att bli självförsörjande, även om inte helt så i alla fall delvis, och därmed leva ett så hållbart liv som möjligt och påverka vår planet så lite som möjligt.

Foto: Markus Revelin

Redan som barn drömde vi båda om att någon dag leva mitt i naturen, att ha en gård med djur och om självförsörjning.

Från det att vi träffades 1966, förblev detta under lång tid bara en dröm. Först kom utbildning och studier i Frankrike, sedan i Tyskland. Under alla dessa år hade vi tankarna på utvandring och mer frihet. Varken i Frankrike eller i Tyskland kunde vi hitta något passande för att kunna förverkliga våra planer. Allt var för trångt, dyrt eller inte vilt nog.

Åren 2003 och 2006 föddes våra barn Léna och Walden. Vi bodde då i Tyskland och hyrde ett hus med liten trädgård. Så småningom insåg vi att detta inte var det liv vi ville leva och, om vi inte ändrade något snart, så skulle det bli svårare ju äldre barnen blev.

Vi spekulerade först att flytta till Kanada, till den fransktalande provinsen Québec. Efter en lång resa där, fick vi medge att det var för långt bort från våra hemländer och att vi hade lite svårt med den amerikanska kulturen.

En vacker dag så hamnade Marcus på en svensk fastighetsbyrås hemsida och skrek: "Vi ska till Sverige!" och visade bilder på vackra, prisvärda hus med stora tomter. Fast vi inte hade planerat att lära oss ytterligare ett nytt språk, började vi söka mer information om Sverige.

År 2007 gjorde vi en miniresa (en vecka) inom Sverige för att se hur det såg ut och känna efter om det kunde vara något för oss.

Vi blev helt fascinerade av naturen, lugnet och människorna. Mora med omnejd gjorde det starkaste intrycket på oss. Det verkade finnas natur och plats, gårdar till salu och skolor till våra barn. Kvällen innan vår hemresa bestämde vi oss för att flytta hit.

Fast det tog över två år till innan vi vände Tyskland ryggen på riktigt. Vi försökte förbereda oss, lära oss lite svenska, avsluta Marcus firma som hovslagare så gott det gick och ta avsked av våra familjer och på vänner som hade slutat tro att vi på riktigt skulle lämna allt.

År 2008 gav sig Marcus av till Mora för att se hur det såg ut med jobb, men det var mitt i en arbetskris och han kom ganska nedslagen tillbaka fast han hade fått några kontakter. Vi gav oss inte och fortsatte planera vår flytt till Sverige 2010. Marcus åkte med fullpackad bil tre månader i förväg i oktober 2009 för att söka jobb och bostad. Barnen och jag, Adeline, kom efter i januari 2010. Allt vi hade med oss var vinterkläder, pulka och två kaniner!

Vi fick hyra ett litet sommarhus på Sollerön med ofattbart fin utsikt över Siljan, men inte riktigt gjort för att bo i den kallaste vintern på 50 år! Men vi var bara överlyckliga att äntligen ha gjort det vi drömt om sedan 13 år tillbaka.

Eftersom huset skulle hyras ut till turister under sommaren så fick vi lov att flytta ut i juni. Vi tittade på flera hus som var till salu, men kunde tyvärr inte hitta något som passade. Vi bestämde oss för att bo tillfälligt på vandrarhemmet i Vinäs i några veckor och fick sedan hjälp av goda vänner med att bo i ett hus i Isunda tills vi hade hittat något passande att hyra eller köpa.

I augusti 2010 var Svarfgården i Utanmyra till salu. Den var precis som vi hade tänkt oss: stor tomt, flera uthus, bagarstuga, eget vatten, och ett hus som var i behov av renovering, men som ändå var beboeligt. Det var den perfekta gården. Vi hade alltid tyckt att Utanmyra var otroligt fint och vår dotter, som redan gick i Sollerö Skola, skulle inte behöva byta skola. Så vi trodde knappt att det var sant när vi fick veta att vi hade vunnit budgivningen. Vilken tur, vilken lycka!

I oktober 2010 flyttade vi in i huset

Vi är de första, som inte tillhör Svarfsläkten, som bor i gården på 300 år. Den sista personen som bodde på Svarfgården var Svarf Elsie Jönsson. Hon var en duktig hantverkare och stickade och vävde mycket. Vilken ära att få ta över hennes gård! Vår ambition har varit att – inte minst i hennes anda – arbeta för att väcka gården till liv igen och se den blomstra med både växter och djur.

För oss är det mycket spännande att leva på en gammal gård med en lång historia. Vi upptäcker gamla minnen från förr och försöker att föreställa oss hur familjen Jönsson har levt här på gården med sina djur och odlingar, hur de bakade tunnbröd i bagarstugan och hässjade hö till kossorna. Vi beundrar kunnandet och uthålligheten de måste ha haft.

Våren 2011 började vi bygga upp vår självförsörjning och provar ständigt något nytt. Vi har grönsaksodling och djurhållning till eget behov. Vi odlar allt från sallad, lök, vitlök, potatis, morötter, mangold, rädisor, jordgubbar, pumpa och squash till örter och bär. I vårt växthus har vi tomater, paprika, chili och basilika.

Djurhållning tycker vi är ännu mer spännande. Vi började med höns och kaniner. Senare kom får, grisar, och bin. Vi försöker välja robusta svenska lantraser och vi har hedemorahöns, gotlandsfår och mellerudskaniner, som vi också deltar i »Genbanken« med. Vi har också tidigare haft linderödssvin. Vi försöker erbjuda våra djur så naturliga levnadsförhållande som möjligt. Vi håller våra grisar på c:a 800 m² i vår lilla skog. Där kan de springa, böka och njuta av gyttejbad. Hönsen får gå fritt på gården. Fåren är ute på bete hela sommaren och på vintern kan de gå in i stallet om de vill. Bina har vi i en topplistikupa, en horisontell kupa där de har större frihet att bygga som de vill. Även kaninerna vill vi hålla på ett mer naturligt sätt och planerar att bygga en stor kaninhage där honorna kan vistas ute tillsammans.

Foto: Markus Revelin

Fast vi redan har bott i fem år på gården, så ser vi oss fortfarande i testfasen. Vi provar på nya saker varje år. Vi har börjat med gäss i fjol, vilket vi vill fortsätta med i år. Vi blir för varje år mer säkra i det vi gör.

Hus och uthus som var i ganska dåligt skick när vi flyttade in försöker vi ge ett nytt liv. Nästan alla rum är nu renoverade i huset och ute har det hänt ganska mycket också. Vi har rivit ner delar av uthus som var i för dåligt skick, för att renoveras och byggt om och målat andra. Med hjälp av ett bidrag från Länsstyrelsen fick vi möjligheten att byta taket på ett härbre från 1586 som finns på gården. Det känns bra att se gården komma till liv igen steg för steg.

Vi hoppas att Elsie gläder sig över det vi gör och tittar ner på oss med ett leende på sina läppar!

Adeline Michels